

Mál nr. 256/2002

**M
og**

Vátryggingafélagið X v/ ábyrgðartryggingar vinnuveitanda.

Vinnuslys þann 10.7.2001.

Gögn.

1. Málskot móttakið 25.11.2002.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna.
3. Tjónstilkynning, dags. 17.12.2002.
4. Lögregluskýrslur ásamt ljósmynd.
5. Bréf lögmanns M, dags. 11.4. og 16.10.2002.
6. Bréf R, dags. 18.6.2002.
7. Bréf X, dags. 1.5., 11.11. og 9.12.2002.

Málsatvik.

M, sem er vélvirki að mennt, vann í aukavinnu hjá fyrirtækinu R í Hafnarfirði og voru ráðningarkjör hans á einhvers konar verktakagrundvelli. Þann 10.7.2001 vann M á athafnasvæði R við að rétta ýtutönn á hjólagröfu, sem þá nýverið hafði komið illa viðgerð af vélaverkstæði. Er hann hafði búið undir tönnina mun hún hafa runnið til með þeim afleiðingum að hún féll af undirstöðum sínum og varð hægri hönd hans undir tönninni. Fjórir fingur handarinnar sködduðust, einkum vísifingur sem taka varð af við annan lið.

M kveður S, fyrirsvarsmann R, hafa beðið sig um að vinna verkið ásamt aðstoðarmanni. Hafi S sagt fyrir um það hvernig best væri að standa að því að rétta tönnina. Viðardrumbum hafi verið stillt undir hvorn enda tannarinnar í 7-10 cm hæð. Þá var hugmyndin að hita brotið í tönninni með gasloga og þrýsta því síðan niður með glussatjakki á vörubifreið. M kvaðst hafa notað lyftara til að koma tönninni fyrir á drumbunum, sem aðstoðarmaður hans hafi stillt af. Að svo búnu kvaðst M hafa kannað hvernig afstaða tannarinnar var miðað við glussatjakkinn. Þótti honum afstaðan ekki alveg rétt og hugðist hann reyna að hnika tönninni til með handaflí. Um leið og hann tók á tönninni vó hún salt á undirstöðinni og skall í jörðina með fyrrgreindum afleiðingum. M kvað réttast hefði verið að setja tönnina í rétttingarbekk á vélarverkstæði, en slíkur búnaður var ekki á staðnum, en til að spara tíma og peninga hafi verið notað það sem þar var til staðar. Hann kvaðst ekki hafa gert neinar athugasemdir við að vinna verkið á þann hátt sem reynt var.

S kvaðst hafa falið M að lagfæra ýtutönnina. Meiningin hafi verið að standa að verki eins og M hafði lýst og kvað S ekkert hafa verið athugavert við það verklag, enda undirlag stæðisins, þar sem verkið var unnið, verið slétt og vel þjappað. Hann hafi treyst M fullkomlega til verksins, enda væri hann vélvirkjameistari og óþarfi að standa yfir honum við verkið.

Aðstoðarmaður M taldi víst að S hafi sjálfur sagt fyrir um það hvernig staðið skyldi að viðgerð á tönninni. Hann kvaðst hafa aðstoðað M við að hlaða undir tönnina með spýtukubbum og stilla tönnina af. Bæði hann og M hafi gengið úr skugga um það, eins og kostur hafi verið, að tönnin væri stöðug á undirstöðunum. Hafi hann m.a. hoppað ofan á enda tannarinnar og hafi hún ekki haggast við það. Að því loknu hafi hann horfið til annarra verka í fyrirtækinu og hafi hann ekki orðið vitni að slysinu.

Í tjónstilkynningu R til tryggingafélags síns, sem er undirrituð af S, kemur fram að tjónið hafi orðið vegna lélegs búnaðar og ófullnægjandi vinnubragða. Rétt hefði verið að rétta tönnina í rétttingarbekk og auk þess hafi undirstaðan, sem starfsmaður R hafi hlaðið, ekki verið nógu traust. Þá er svarað neitandi að tjónþoli beri ábyrgð á tjóninu, en tryggingartaki beri á því

ábyrgð. Ástæða fyrir þessu álit er sögð vera sú að röng aðferð hafi verið valin og mistök starfsmanna við hleðslu á undirstöðu.

Álit.

Ekki verður með skýrum hætti ráðið hvað olli því að ýtutönninn féll ofan á hönd M. Virðist helst að tönninn hafi ekki verið nægilega vel skorðuð á undirstöðunum og hún því runnið af þeim. Ennfremur má ætla að sjálfar undirstöðurnar hafi ekki verið nógu traustar.

S, sem fyrirvarsmaður R, fól M að gera við ýtutönnina. M og aðstoðarmaður hans kveða S hafa gefið fyrirmæli um það hvernig staðið var að viðgerðinni. S kvað hins vegar ekkert hafa verið athugavert við það hvernig framkvæma átti verkið. Hvernig sem ráðningarkjörum M var háttað hjá R verður að líta svo á að S hafi haft verkstjórnarvald yfir M og borið að gæta þess að fyllsta öryggis væri gætt við þau störf sem M innti af hendi í þágu R. Staðið var að viðgerð tannarinnar með óvenjulegum og varasömum hætti. Þá verður að telja að vinnuaðstæður og tæki sem notuð voru hafi verið óviðunandi. Verður slysið rakið til þessa. Ljóst er af gögnum málsins að S hafði slík afskipti af viðgerðinni og hvernig að henni var staðið að hjá því verður ekki komist að fella bótaábyrgð á R vegna líkamstjóns M. M tók sjálfur þátt í undirbúningi verksins og gerði engar athugasemdir þar að lútandi. Hann átti, ekki síður en S, að gera sér ljósa grein fyrir þeirri hættu sem stafaði af því að standa að verki eins og gert var. Á hann einnig verulega sök á því hversu hrapallega fór. Eftir atvikum þykir rétt að hann beri sjálfur tjón sitt að helmingi vegna eigin sakar og R beri ábyrgð á því að hálfu.

Niðurstaða.

R ber bótaábyrgð á líkamstjóni M að hálfu.

Reykjavík, 18. desember 2002.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.